

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize,** se sídlem Kavčí hory 1, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 A 61/2011 – 31,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 A 61/2011 – 31, **se** ve výrocích II. a III. **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 A 61/2011 – 31 zamítl žalobu, kterou se Česká televize (dále jen „ČT“) domáhala zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. 2010/1153/LOJ/ČES, jímž byla ČT uložena pokuta ve výši 300.000 Kč za porušení čl. IV bodu 12 zákona č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, ve spojení se zákonem č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Porušení zákona se měla ČT dopustit tím, že dne 30. 9. 2010 na programu ČT 4 Sport překročila denní limit reklamy o 43 sekund, neboť v 7 reklamních blocích odvysílala 475 sekund reklamy. Současně městský soud rozhodl o snížení uložené na 1.000 Kč. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že shledal nedůvodnými žalobní námitky, že nebyly dány předpoklady k uložení sankce s ohledem na upozornění na porušení ust. § 50 odst. 1 zákona o vysílání, že nebylo prokázáno překročení denního limitu reklamy, že ČT nebyla dostatečně seznámena s podklady rozhodnutí a že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné. K návrhu ČT na moderaci uložené pokuty městský soud

ocitoval ust. § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání a uvedl, že se stěžovatelka řádně vypořádala se všemi kritérii stanovenými pro uložení pokuty zákonem, nicméně s přihlédnutím k jiným rozhodnutím stěžovatelky není pokuta ve výši 300.000 Kč úměrná, a proto ji snížil na 1.000 Kč.

Proti výroku II. napadeného rozsudku, jímž městský soud rozhodl o snížení uložené pokuty, podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spatřovala stěžovatelka v tom, že městský soud snížil pokutu pod dolní hranici 5.000 Kč stanovenou v ust. § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání. V této souvislosti poukázala na ust. § 58 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník"), které upravuje možnost snížit trest pod dolní sazbu stanovenou zákonem. Podle názoru stěžovatelky však není v dané věci analogická aplikace citovaného ustanovení relevantní. Je-li dolní hranice pokuty 5.000 Kč, nelze důvodně očekávat, že by její prolomení bylo natolik významné, aby byl dosažen cíl zamýšlený v ust. § 58 odst. 1 trestního zákoníku. Rovněž další podmínky citovaného ustanovení nejsou splněny. Zejména co se týče poměrů pachatele, jeho nápravy a okolností případu. Dále stěžovatelka zdůraznila, že došlo k ignorování její dosavadní praxe, ačkoliv tato praxe byla zmíněna v předmětném správním rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatelka spatřuje v tom, že městský soud výrok o snížení uložené pokuty v podstatě neodůvodnil. Poukázala na to, že při takto významném překročení denního limitu reklamy ukládá pokuty v řádu statisíců, nikoliv jednotek tisíc. Dále s odkazem na odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že v něm zcela zřetelně vyjádřila své pohnutí v situaci, kdy k porušování předmětného ustanovení dochází. Podle stěžovatelky se městský soud nijak nevypořádal s důvody, pro něž by bylo možné takto razantně snížit uloženou pokutu. Pokud městský soud odkazoval na dosavadní praxi stěžovatelky, měl jmenovitě uvést, o které její rozhodnutí opřel svou argumentaci, obzvláště, pokud stěžovatelka uvedla údaje o předchozí pokutě. Odkaz na jiná rozhodnutí je v daném případě zcela nemístný také proto, že stěžovatelka vzhledem k zákonnému rozpětí pro výši pokuty nemůže uložit pokutu nižší než 5.000 Kč. Z uvedených důvodů stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný a nezákonný, a proto navrhla jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

ČT ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ačkoliv městský soud odůvodnil snížení pokuty pod zákonem stanovenou hranici spoře, nemá to za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Pro případ, že Nejvyšší správní soud uzná kasační stížnost za odůvodněnou, vyslovila ČT domněnku, že městský soud se nevypořádal se žalobními námitkami a nepřezkoumal ani předchozí upozornění na porušení zákona. Proto ČT navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Přezkoumává-li soud rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., ale trest byl

uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě (§ 78 odst. 2 s. ř. s.).

Citované ustanovení upravuje moderační oprávnění správního soudu, přičemž jeho aplikace je podmíněna návrhem žalobce a dále tím, že nejsou dány důvody pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Oba tyto předpoklady byly v dané věci splněny. Dalším předpokladem pro moderaci stanoveným v ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. je, že uložený trest je zjevně nepřiměřený. Otázkou, zda byla v daném případě uložená pokuta zjevně nepřiměřená se městský soud nezabýval, resp. to z odůvodnění jeho rozsudku není zřejmé. Neuvedl totiž, proč je pokuta uložená stěžovatelkou zjevně nepřiměřená, a dokonce neuvedl ani to, že pokutu za zjevně nepřiměřenou považuje. Pouze v odůvodnění stroze konstatoval, že pokuta ve výši 300.000 Kč není vzhledem k jiným rozhodnutím stěžovatelky úměrná. Rovněž zcela opomenul uvést, na základě jakých kritérií dospěl k jím stanovené výši pokuty. Takové odůvodnění výroku o snížení uložené pokuty je naprosto nedostatečné, a proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud tedy stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že městský soud se nevypořádal s důvody pro snížení uložené pokuty, je tato námitka důvodná.

Vzhledem k závěru o nepřezkoumatelnosti výroku o snížení uložené pokuty se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat stížní námitkou nesprávného snížení pokuty pod dolní hranici zákonné sazby. Pouze lze v této souvislosti poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 - 58 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém byl vysloven závěr, že od uložení trestu může soud upustit pouze v mezích zákonem dovolených. Argumentovala-li stěžovatelka v této souvislosti ust. § 58 odst. 1 trestního zákoníku a jeho případnou analogickou aplikací, je tato argumentace za daného stavu bezpředmětná, když městský soud v napadeném rozsudku neuvedl žádné ustanovení, které při rozhodování o snížení uložené pokuty pod dolní zákonnou hranici aplikoval.

K domněnce vyslovené ve vyjádření ČT ke kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nutné uvést, že v řízení o kasační stížnosti určuje rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu v souladu s dispoziční zásadou stěžovatel tím, jaké důvody uvede v kasační stížnosti. ČT nic nebránilo podat proti napadenému rozsudku kasační stížnost a pokud tak neučinila, je jakákoliv její argumentace poukazující na možné nedostatky napadeného rozsudku naprosto irelevantní. Nejvyšší správní soud se proto nezabýval tvrzením ČT, že se městský soud nevypořádal se žalobními námitkami a že opomenul otázku předchozího upozornění na porušení zákona.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil výrok o snížení pokuty uložené stěžovatelkou a na něm závislý výrok o náhradě nákladů řízení (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem

podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu